

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym 2 marca 2015 r. „(...) im. (...)” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. wniosła o pozbawienie tytułu wykonawczego – wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi wydanego 2 kwietnia 2014 r. w sprawie o sygn. akt X GC 805/13 – wykonalności z uwagi na wygaśnięcie wierzytelności wobec złożenia przez powódkę oświadczenia o potrąceniu (art. 840 § 1 pkt 2 KPC) oraz o zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów procesu wg norm przepisanych (pozew, k. 3 i n.).

W uzasadnieniu pisma wskazano, że powódka zawarła 21 sierpnia 2008 r. z konsorcjum w skład którego wchodziła pozwana umowę o pełnienie funkcji inwestora zastępczego w ramach określonej inwestycji, której przedmiotem było zarządzaniu całością zadań; natomiast 24 lutego 2010 r. powódka zawarła z pozwaną umowę na wybór na pełnienie funkcji inwestora zastępczego w zakresie przygotowania i wykonania systemów wyposażenia i urządzeń w ramach tej inwestycji, w której § 21 ust. 1 pozwana przyjęła na siebie odpowiedzialność odszkodowawczą za określone szkody. Następnie 26 lutego 2010 r. powódka zawarła z Województwem (...) umowę o dofinansowanie projektu w skład którego wchodziła przedmiotowa inwestycja. Przeprowadzona kontrola wykazała niestosowanie się w ramach inwestycji do zasad zamówień publicznych, co wiązało się z zastosowaniem korekty finansowej o łącznej wysokości 2.620.605,65 zł (z czym wiąże się szkoda powódki). Pozwana została zawiadomiona o kontroli i o konieczności wniesienia zastrzeżeń, jednakże wniesione zastrzeżenia (pisma z 6 i 12 grudnia 2011 r.) zostały uznane za niezasadne; świadczy to, że późniejsze zastrzeżenia pozwanej, iż nie została zawiadomiona o kontroli, czym uniemożliwiono jej odniesienie się do zarzutów, są niezasadne. W związku z tym powódka złożyła pozwanej oświadczenie o potrąceniu.

W odpowiedzi na pozew (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki zwrotu kosztów procesu wg norm przewidzianych (odpowiedź na pozew, k. 210 i n.).

W uzasadnieniu pisma pozwana przyznała fakt zawarcia umów przywołanych w uzasadnieniu pozwu jak i swoje obowiązki z nich wynikające. Zarzuciła jednak, że wskutek niewywiązania się przez powódkę z umowy (§ 3 ust. 1 oraz § 5 ust. 3 i 4) pozwana od niej odstąpiła na podstawie § 17 ust. 3 umowy, co skutkowało zasądzeniem na jej rzecz kary umownej. Dalej pozwana zarzuciła, że nie była informowana o jakichkolwiek nieprawidłowościach związanych z wykonaniem umowy; pozwana nie miała wglądu do umowy o dofinansowanie, a więc nie знаła m.in. praw i obowiązków powódki z niej wynikających; dopiero po zakończeniu kontroli powódka przesłała pozwanej informację pokontrolną, do której pozwana odniosła się pismem z 6 grudnia 2011 r., lecz pozwana nie została dopuszczona do dalszego postępowania pokontrolnego (powódka jako podmiot kontrolowany była wyłącznie uprawniona do udziału w postępowaniu kontrolnym); powódka nie wyjaśniła również, czy wykorzystwała argumentację przedstawioną przez pozwaną. To zaś na powódce spoczywał obowiązek terminowego informowania pozwanej o prowadzonych czynnościach kontrolnych; tymczasem o drugiej informacji pokontrolnej z 5 stycznia 2012 r. pozwana dowiedziała się wyłącznie z niniejszej sprawy (podobnie w zakresie szkody powódki). Na marginesie pozwana zarzucała, że przedkładała powódce do akceptacji SIWZ w obu przypadkach objętych kontrolą. Następnie pozwana wskazała, że protokoły kontrolne są jedynie wstępnym etapem poprzedzającym wydanie decyzji administracyjnej w przedmiocie nałożenia kary, która może być kwestionowana; takiej decyzji nie przedstawiła powódka. Nadto powódka nie udowodniła poniesienia szkody (dowodu takiego nie stanowi wyliczenie kwoty korekty).

W dalszej kolejności pozwana zarzuciła, że powódka nie może przedstawić swojej wierzytelności wzajemnej wobec pozwanego przedstawić do potrącenia z wierzytelnością przysługującą konsorcjum (faktura na powódkę została wystawiona w ramach wykonania umowy którą z powódką zawarło konsorcjum w skład którego wchodziła pozwana). W tym zakresie pozwana wskazała, że podmioty tworzące konsorcjum są łącznie legitymowani do występowania w postępowaniu sądowym. Nie zmienia tego fakt, że określona wierzytelność została zasądzona od powódki wyłącznie na rzecz pozwanej, albowiem „stroną powodowa i wierzycielami” były dwa podmioty – uczestnicy konsorcjum, a jedynie ze względów technicznych członkiem konsorcjum wskazanym w pozwie (i w konsekwencji w wyroku) była

powódka); podobnie we wniosku egzekucyjnym. Zaś po wyegzekwowaniu tej wierzytelności powódka będzie musiała dokonać podziału kwoty z drugim uczestnikiem konsorcjum.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka – „ (...) im. (...)” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. jest wpisana do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Do przedmiotu jej działalności należy m.in. realizacja projektów budowlanych związanych ze wznoszeniem budynków (informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z KRSu pozwanej, k. 118 i n.).

Pozwana – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. jest wpisana do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Do przedmiotu jej działalności należą m.in. usługi kierowania przedsięwzięciami związanymi z obiektami budowlanymi i inżynierskimi inżynierii lądowej i wodnej (informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z KRSu pozwanej, k. 222 i n.).

W dniu 21 sierpnia 2008 r. powódka jako zamawiający zawarła z konsorcjum składającym się z pozwanej i spółki (...)-Projekt umowę „Na wybór na pełnienie funkcji inwestora zastępczego przy realizacji zadania pn. Budowa terminala pasażerskiego nr 3...”. Umowa ta dotyczyła wykonania dokumentacji projektowej, dokonania montażu i uruchomienia określonych systemów. Przy czym konsorcjanci w zakresie tego zadania inwestycyjnego podpisali umowę o podziale funkcji inspektora nadzoru inwestorskiego (umowa, k. 11 i n.; notatka, k. 167; umowa konsorcjum, k. 229 i n.; umowa, k. 232 i n.).

Dnia 24 lutego 2010 r. powódka jako zamawiający zawarła z pozwaną umowę „Na wybór na pełnienie funkcji inwestora zastępczego przy realizacji zadania pn. Budowa terminala pasażerskiego nr 3... w zakresie przygotowania i wykonania systemów wyposażenia i urządzeń”. W § 21 ust. 1 tej umowy wskazano, że odpowiedzialnością pozwanej objęte są szkody poniesione przez powódkę spowodowane niewykonaniem lub nienależytym (w tym nieterminowym) wykonaniem zobowiązań przez podmioty wykonujące prace przygotowawcze oraz prace związane z wykonaniem zadania, chyba że nie nastąpiły z winy pozwanej (umowa, k. 30 i n.).

Z kolei w dniu 26 lutego 2010 r. powódka zawarła z Województwem (...) umowę o dofinansowanie projektu pn. Rozbudowa portu lotniczego... (umowa, k. 76 i n.).

O treści tej umowy powódka nie informowała pozwanej (zeznania świadka J. T., rozprawa z 16 czerwca 2016 r. – 00:05:12 i n.).

Ani powódka, ani (...) ówczesnie nie zgłaszały uwag do przeprowadzonych przez pozwaną, jako inwestora zastępczego, postępowań o udzielenie zamówienia publicznego; w szczególności powódka zaakceptowała SIWZ (pismo, k. 227; zeznania świadka J. T., rozprawa z 16 czerwca 2016 r. – 00:05:12 i n.).

Pismem z 24 maja 2011 r., wobec niedostarczenia przez powódkę pozwanej części danych materiałów potrzebnych do przeprowadzenia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego w zakresie wyposażenia (mimo stosownych wezwań), w szczególności wytycznych z § 3 ust. 1 umowy w zakresie wyposażenia poszczególnych pomieszczeń, a nadto z uwagi na przedłużenie terminu realizacji terminala, co uniemożliwia wykonanie przedmiotu umowy w terminie umownym, pozwana odstąpiła od umowy w trybie natychmiastowym na podstawie § 17 ust. 3 w zw. z § 5 ust. 3 i 4 umowy. Przy czym powódka zapłaciła pozwanej za część wykonanej umowy (odstąpienie, k. 226; zeznania świadka J. T., rozprawa z 16 czerwca 2016 r. – 00:05:12 i n.).

Pismem z 24 listopada 2011 r. Urząd Marszałkowski w Ł. przesłał powódce Informację pokontrolną związaną ze sprawdzeniem poprawności przeprowadzonych postępowań o udzielenie zamówień publicznych związanych z realizacją projektu pn. Rozbudowa portu lotniczego... W tej informacji z 22 listopada 2011 r. w zakresie postępowań o udzielenie zamówień publicznych które w imieniu powódki prowadziła pozwana jako inwestor zastępczy, wskazano szereg naruszeń przepisów PZP (pismo, k. 42; informacja, k. 43 i n.).

Informacje o powyższym powódka przekazała pozwanej na wyraźną prośbę tej ostatniej (zeznania świadka J. T., rozprawa z 16 czerwca 2016 r. – 00:05:12 i n.; przesłuchanie członka zarządu pozwanej-J. Z. w charakterze strony, rozprawa z 16 czerwca 2016 r. – 00:33:07 i n.).

Po zapoznaniu się z powyższą Informacją pokontrolną z 22 listopada 2011 r. pozwana zgłosiła do niej szereg zastrzeżeń, nie zgadzając się z zarzutami; pismo to przekazała powódce (pismo, k. 54 i n.; zeznania świadka J. T., rozprawa z 16 czerwca 2016 r. – 00:05:12 i n.).

Część powyższych zastrzeżeń została uwzględniona. Wobec tego, jako załącznik do pisma z 5 stycznia 2012 r., Urząd Marszałkowski w Ł. przesłał powódce Informację pokontrolną z 30 grudnia 2011 r., w której podtrzymując stanowisko o naruszeniu niektórych przepisów PZP, oświadczyła, że w związku z wykryciem w postępowaniu o udzieleniu zamówienia publicznego dwóch przypadków niezastosowania zasad zamówień publicznych, stosuje korektę finansową w wysokościach: 2.549.333,32 zł i 71.272.33 zł (pismo, k. 61; informacja, k. 62 i n.).

Jednakże w późniejszym czasie powódka nie występowała już do pozwanej; w szczególności nie przekazała jej (...) pokontrolnej z 30 grudnia 2011 r. Do pracowników pozwanej następnie dotarły informacje o nałożeniu kary finansowej na powódkę, lecz bez wskazania jej wysokości; wobec tego pozwana występowała do powódki o przekazanie dokumentów potwierdzających nałożenie kary, lecz odpowiedzi nie uzyskała – powódka uważała, że nie jest to sprawa pozwanej (zeznania świadka J. T., rozprawa z 16 czerwca 2016 r. – 00:05:12 i n.; przesłuchanie członka zarządu pozwanej-J. Z. w charakterze strony, rozprawa z 16 czerwca 2016 r. – 00:33:07 i n.).

Wyrokiem z 27 sierpnia 2012 r., wydanym w sprawie o sygn. akt X GC 217/12, Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił powództwo pozwanej przeciwko powódce o zapłatę wynagrodzenia z umowy z 21 sierpnia 2008 r. W uzasadnieniu tego orzeczenia wskazano, że umowa została zawarta przez konsorcjum, zaś do konsorcjum należy stosować przepisy o spółce cywilnej, w przypadku której po stronie czynnej występuje współuczestnictwo materialne konieczne; taką stroną nie może być zatem ani konsorcjum (niemające osobowości prawnej), ani jego lider, lecz podmioty wchodzące w skład konsorcjum (wyrok z uzasadnieniem, k. 238 i n.).

Wyrokiem z 2 kwietnia 2014 r., wydanym w sprawie o sygn. akt X GC 805/13 z powództwa pozwanej i spółki (...), Sąd Okręgowy w Łodzi zasądził tytułem roszczenia głównego od powódki na rzecz pozwanej kwotę 461.899,44 zł; w sentencji tego orzeczenia nie odniesiono się do spółki (...)-Projekt bądź (...). W sprawie tej dochodzona była pozostała do zapłaty część wynagrodzenia z umowy z 21 sierpnia 2008 r. zawartej między powódką a konsorcjantami (w tym pozwaną). W dniu 6 lutego 2015 r. wyrokowi temu w całości nadano klauzulę wykonalności (wyrok, k. 112; klauzula wykonalności, k. 112vl pozew, k. 143 i n.).

Na podstawie powyższego wyroku pozwana wszczęła przeciw powódce egzekucję w sprawie prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi J. B. o sygn. akt Km 159/15 (zawiadomienie, k. 111).

Pismem z 24 marca 2014 r., nadanym 28 marca 2014 r., powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 2.620.605,65 zł tytułem odszkodowania wynikłego z dokonanej korekty finansowej w związku z niezastosowaniem zasad zamówień publicznych przez pozwaną jako inwestora zastępczego. Wcześniej powódka nie występowała do pozwanej o zapłatę jakiegokolwiek odszkodowania (wezwanie, k. 101 i n.; potwierdzenie nadania, k. 100a; przesłuchanie członka zarządu pozwanej-J. Z. w charakterze strony, rozprawa z 16 czerwca 2016 r. – 00:33:07 i n.).

Telefaksem z 25 lutego 2015 r. powódka złożyła pozwanej oświadczenie o potrąceniu wierzytelności pozwanej przysługującej jej wobec powódki na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z 2 kwietnia 2014 r. w sprawie o sygn. akt X GC 805/13, z wymagalną wierzytelnością przysługującej powódce z tytułu niewłaściwego wykonania umowy przez pozwaną a opiewająca na kwotę 2.620.606 zł (telefaks, k. 109).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo, jako nieusprawiedliwione co do zasady, podlega oddaleniu w całości.

Jako podstawę swojego roszczenia powódka powołuje się na art. 840 § 1 pkt 2 KPC, zgodnie z którym dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie.

Jako zdarzenie, które uzasadnia takie żądanie, powódka przywołuje dokonane przez siebie potrącenie. Zgodnie zaś z art. 498 § 1 KC gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym.

Powyższe wskazuje, że ciężar sprawy sprowadza się do odpowiedzi na pytanie, czy powódce przysługiwała wobec pozwanej wierzytelność wzajemna. W przypadku bowiem odpowiedzi negatywnej na to pytanie, już to będzie wystarczające do wydania merytorycznego orzeczenia oddalającego powództwo, bez konieczności odnoszenia się do pozostałych przesłanek.

W zakresie wierzytelności wzajemnej powódka odwołuje się do wierzytelności wynikłej z odszkodowawczej odpowiedzialności kontraktowej pozwanej. W uzasadnieniu pozwu podnosi bowiem, że na podstawie zawartej umowy pozwana jako inwestor zastępczy przyjęła odpowiedzialność za szkody poniesione przez zamawiającego spowodowane niewykonaniem albo nienależytym wykonaniem swoich obowiązków związanych z realizacją zadania inwestycyjnego (k. 6).

Przede wszystkim należy wskazać, że powódka swojej szkody dopatruje się w sposobie wykonania przez pozwaną umowy z 24 lutego 2010 r. (nie zaś umowy gdzie pozwana występowała jako członek konsorcjum), a to już z tego względu, że Informacja pokontrolna z 30 grudnia 2011 r., z której powódka wywodzi swoją szkodę, dotyczyła zamówień, w których pozwana występowała jako inwestor zastępczy.

W istocie nie ma tu znaczenia zapis § 21 ust. 1 umowy z 24 lutego 2010 r. Przepis ten stanowi bowiem powtórzenie treści art. 471 w zw. z art. 474 KC. Należy więc wskazać, że – jak jednolicie się przyjmuje – ogólna odpowiedzialność kontraktowa z art. 471 KC uzależniona jest od wykazania przez wierzyciela wystąpienia tak zwanych nieruchomości przesłanek odpowiedzialności dłużnika, a więc niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania będącego następstwem okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność, szkody i związku przyczynowoskutkowego między faktem niewykonania (nienależytego wykonania) zobowiązania a szkodą (por. teza III.1 do art. 471 [w:] K. Pietrzykowski, Kodeks cywilny. Komentarz, 2005, Nb. 14, Legalis); natomiast kwestia winy, a dokładniej rzecz ujmując dowód braku winy – na zasadzie art. 232 zd. I KPC i art. 6 KC – obciąża dłużnika, który, aby uwolnić się od odpowiedzialności musi wykazać, że ani on, ani osoby za które ponosi odpowiedzialność, nie są odpowiedzialni za niewykonanie bądź nienależyte wykonanie zobowiązania, co wynika to z faktu wprowadzenia przez ustawodawcę w art. 471 KC wzruszalnego domniemania winy dłużnika (vide wyroki SN z: 28 listopada 1974 r. III CZP 77/74, OSNC nr 9 z 1975 r., poz. 133; 19 grudnia 1997 r. II CKN 531/97, Lex 496544; 27 stycznia 2004 r. I PK 222/03, Lex 465932; 7 lipca 2005 r. V CK 869/04, Lex 150649); przy czym dłużnik – zgodnie z art. 472 KC – odpowiedzialny jest nawet za niezachowanie należytej staranności.

Mając na uwadze przywołane przesłanki w pierwszej kolejności należy wskazać, że zasadny okazał się zarzut pozwanej nieudowodnienia przez powódkę poniesionej przez nią szkody. W tym zakresie bowiem powódka przedstawia jedynie Informacje pokontrolne, z których wynika korekta finansowa w kwocie ponad 2 mln zł; nadto z twierdzeń powódki wynika, że o taką kwotę zostało obniżone jej dofinansowanie. Mimo tego powódka nie przedłożyła ani wezwania do zwrotu wypłaconych już kwot, ani też wezwania do wyrażenia zgody na pomniejszanie kolejnych płatności, czy

wreszcie decyzji administracyjnej, z której wynikałby obowiązek zwrotu otrzymanej dotacji i jej kwoty. Co więcej, nie załączyła żadnego dokumentu, poza przywołanymi Informacjami pokontrolnymi, z których wynikałoby w ogóle obciążenie jej powoływaną przez nią korektą w całości bądź w części. Wreszcie zadziwiające jest, szczególnie z uwagi na zarzutu pozwanej w odpowiedzi na pozew, że powódka w tym zakresie nie zgłosiła dalszych wniosków dowodowych ani osobowych ani z dokumentów. Tym samym powódka nie udowodniła ani zasady ani wysokości szkody.

Strona pozwana zasadnie podnosi brak wykazania powyższych okoliczności także w świetle art. 207 ust. 8 i ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 885 ze zm.). Zgodnie bowiem z art. 207 ust. 8 tej ustawy w brzmieniu obowiązującym w dacie kontroli - przypadku stwierdzenia nieprawidłowości (okoliczności, o których mowa w art. 207 ust. 1), instytucja, która podpisała umowę z beneficjentem, wzywa go do:

1) zwrotu środków lub

2) do wyrażenia zgody na pomniejszenie kolejnych płatności (zwrot środków może zostać dokonany przez pomniejszenie kolejnej płatności na rzecz beneficjenta o kwotę podlegającą zwrotowi – ust. 2).

W sytuacji zaś braku wyrażenia zgody na powyższe obciążenia, instytucja kontrolująca wydaje decyzję administracyjną, a w konsekwencji możliwość jej kwestionowania przed sądem administracyjnym.

Zakładając zatem nawet, iż rzeczywiście powód został obciążony i realnie poniósł tę kwotę (również przez pomniejszenie kwoty dofinansowania), to dziwi także brak próby kwestionowania tego obciążenia biorąc pod uwagę charakter i zakres zarzucanych nieprawidłowości i wysokość kwoty obciążenia.

Niezależnie od tego powódka nie udowodniła również pozostałych przesłanek z art. 471 KC. Powódka nie udowodniła bowiem, aby pozwana nienależycie wykonała umowę. Sam fakt wydania przez osobę trzecią Informacji pokontrolnej nie świadczy jeszcze o nienależytym wykonaniu umowy przez pozwaną (tym bardziej, że część zastrzeżeń wniesionych do Informacji pokontrolnej z 22 listopada 2011 r. na które wskazywała pozwana, zostały uwzględnione w Informacji pokontrolnej z 30 grudnia 2011).

Powyższe wiąże się dodatkowo z faktem, że powódka nie udowodniła również adekwatnego związku przyczynowo-skutkowego (art. 361 § 1 KC) między obciążeniem jej korektą finansową a nienależytym wykonaniem umowy przez pozwaną. Wskazać bowiem należy, że powódka po otrzymaniu Informacji pokontrolnej z 30 grudnia 2011 r. nie występowała już do pozwanej o udzielenie dalszych informacji bądź o zajęcie dalszego stanowiska (wręcz nie reagowała na zapytania kierowane przez pozwaną w tym przedmiocie); byłoby to szczególnie celowe, skoro część zastrzeżeń pozwanej do Informacji pokontrolnej z 22 listopada 2011 r. zostało uwzględnionych. W takim stanie sprawy nie sposób uznać, aby obciążenie powódki korektą finansową było normalnym następstwem nienależytego wykonania umowy przez pozwaną; można wręcz korektę finansową powiązać z zaniechaniami powódki. Wniosek ten petryfikuje jeszcze jedna okoliczność; mianowicie pozwana odstąpiła od umowy z powódką z 24 lutego 2010 r. (w zakresie niewykonanym, albowiem powódka zapłaciła pozwanej część wynagrodzenia za wykonaną część umowy) z przyczyn obciążających powódkę – zwłoki w przekazaniu pozwanej części dokumentów i materiałów niezbędnych do wykonania umowy.

Natomiast jeśli powódka, nie korzystając z możliwości sprzeciwienia się obciążeniu ją korektą finansową, dobrowolnie zgodziła się z obciążeniem jej kwotą tej korekty – czego zresztą nie wykazała -, to brak jest podstaw do obciążenia konsekwencjami tego pozwanej. Bowiem szkodą w znaczeniu prawnym jest tylko taki uszczerbek w majątku poszkodowanego, którego doznał on wbrew swej woli (vide wyrok S.A. w Katowicach z 13 listopada 2008 r. V ACa 247/09, Lex 1143460).

W tym miejscu można wskazać na jeszcze jedną okoliczność, która sama w sobie nie jest wystarczająca do wydania merytorycznego orzeczenia, lecz w powiązaniu w powyższymi okolicznościami wskazuje, iż powódce nie przysługiwała wierzytelność wzajemna zgłoszona do potrącenia wobec pozwanej.

Współpraca między stronami zakończyła się w połowie 2011 r., kiedy to pismem z 24 maja 2011 r. pozwana odstąpiła od łączącej strony umowy; z kolei druga Informacja pokontrolna jest datowana na 30 grudnia 2011 r. Z całą pewnością więc już na początku 2012 r. ziściły się wszelkie przesłanki obciążenia pozwanej przez powódkę odszkodowaniem z tytułu niewykonania umowy uprzednio łączącej strony. Dla sądu racjonalne jest, że już wtedy powódka żądałaby (bądź winna żądać) od pozwanej zapłaty tego odszkodowania (szczególnie jeśli swoją rzekomą szkodę wywodzi z treści Informacji pokontrolnej z 30 grudnia 2011 r., nie zaś z późniejszych ewentualnych decyzji czy orzeczeń). Co więcej – w 2012 r. pozwana wystąpiła przeciwko powódce z powództwem o zapłatę wynagrodzenia powódkę o zapłatę (X GC 217/12) i mimo tego ówczesnie powódka nie powoływała się na istnienie wierzytelności wzajemnej. Okoliczność ta jest o tyle niezrozumiała, że kwota zgłoszona do potrącenia wynosi 2 620.606,00 złotych.

Dopiero pismem z 24 marca 2014 r. powódka wzywa pozwaną do zapłaty odszkodowania. W ocenie sądu pismo to należy powiązać ze sprawą X GC 805/13, w której m.in. pozwana żądała od powódki zapłaty wynagrodzenia (sygn. akt przywołanej sprawy wskazuje, że musiała zostać ona wszczęta jeszcze w 2013 r.); to antycypując niekorzystny dla siebie wyrok w sprawie X GC 805/13 powódka starała się znaleźć możliwość obciążenia pozwanej odszkodowaniem z tytułu niewykonania umowy (zadziwiająca jest bowiem koincydencja w czasie tego pisma powódki obciążającego pozwaną po raz pierwszy odszkodowaniem – pismo z 24 marca 2014 r. nadane 28 marca 2014 r. i wyroku w sprawie X GC 805/13 zasądającego wynagrodzenie od powódki na rzecz pozwanej – 2 kwietnia 2014 r.).

Podobnie można się odnieść do oświadczenia o potrąceniu, wysłanym telefaksem z 25 lutego 2015 r. I tu dziwi zbieżność w czasie takiego oświadczenia z wnioskiem egzekucyjnym pozwanej w sprawie Km 159/15. Gdyby bowiem powódce rzeczywiście przysługiwała wierzytelność wzajemna, to z dokonaniem potrącenia tej wierzytelności wzajemnej nie czekałaby na wszczęcie przez pozwaną egzekucji, lecz (jeśli nawet nie w 2011 czy 2012 r.), to z całą pewnością bezpośrednio po wydaniu wyroku w sprawie X GC 805/13 dokonałaby potrącenia, nie czekając blisko kolejnego roku.

Tym samym powódka nie udowodniła wierzytelności wzajemnej, a więc nie udowodniła jednej z koniecznych przesłanek potrącenia (art. 498 § 1 KC), a więc nie udowodniła, aby wierzytelność pozwanej ujęta w przedmiotowym tytule wykonawczym po jego powstaniu wygasła (art. 840 § 1 pkt 2 KPC).

Mając na uwadze powyższe – na podstawie przywołanych przepisów – należało orzec jak w ust. 1 sentencji wyroku i oddalić powództwo w całości.

O kosztach procesu należało – na podstawie art. 98 § 1 KPC – rozstrzygnąć z zastosowaniem zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Znajduje to uzasadnienie w fakcie, że powództwo-żądanie strony powodowej, zgodnie z wnioskiem strony pozwanej, zostało oddalone w całości. To więc strona powodowa uległa w zakresie całości swoich żądań i to ją winny ostatecznie obciążać koszty procesu, w tym koszty strony pozwanej.

Przy czym powyższa zasada winna objąć również koszty postępowania o udzielenie zabezpieczenia. Sąd dostrzega tu, że pozwana uległa w postępowaniu wpadkowym o udzielenie zabezpieczenia (jej zażalenie na postanowienie udzielające powodowi zabezpieczenia zostało oddalone {k. 200}). Atoli w zakresie kosztów postępowania incydentalnego o zasadzie ich zwrotu decyduje ostateczny wynik sprawy. Tak więc stronie przegrywającej sprawę nie należy się od przeciwnika zwrot kosztów procesu, w tym także zwrot kosztów postępowania incydentalnego, chociażby w postępowaniu tym to przeciwnik tej strony uległ (vide postanowienie SN z 7 listopada 1966 r. I PZ 66/66, opubl. w: OSPiKA 1968, nr 1, poz. 7).

Na koszty procesu pozwanej składały się koszty sądowe w postaci opłaty od zażalenia na postanowienie w przedmiocie zabezpieczenia (vide uchwała SN z 16 marca 2007 r. III CZP 4/07, OSNC 2008 nr 2, poz. 18) w wysokości 30 zł (k. 194) oraz koszty zastępstwa procesowego w postaci wynagrodzenia pełnomocnika w łącznej wysokości 10.800 zł (suma kwot 7.200 zł za prowadzenie sprawy w pierwszej instancji {k. 220} i 3.600 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika procesowego, który prowadził już sprawę w pierwszej instancji {k. 141}, w postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Apelacyjnym – por. § 6 pkt 7 w zw. z § 12 ust. 2 pkt 2 in principio rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28

września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu {j.t. Dz.U. 2013 poz. 490} a także § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych {Dz.U. 2015 r., poz. 1804}) i 17 zł tytułem opłaty skarbowej od złożenia odpisu, wypisu lub kopii dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa w postępowaniu sądowym (k. 221).

Mając na uwadze powyższe – na podstawie art. 108 § 1 zd. I i art. 745 § 1 oraz art. 109 § 2 KPC w zw. z przywołanymi przepisami – sąd, w ust. 2 sentencji wyroku, postanowił zasądzić od powódki na rzecz pozwanej sumę powyższych pozycji, tj. kwotę 10.847 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z/ odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełn powoda.